

GREVE, Isidoor de (Sleidinge 23 februari 1878 –
Gent 13 december 1965).

Afkomstig uit een arbeidersgezin werkte De Greve
zich van eenvoudig wever op tot een der eerste vrij-

gestelden van de christelijke vakbeweging en tot secretaris van het Verbond der Textielbewerkeren (1906), de grootste centrale van het **Algemeen Christelijk Vakverbond**. Na de wapenstilstand in 1918 behoorde hij samen met Arthur Catteeuw en Gaston Bossuyt, twee medestanders uit de Textielcentrale, tot de radicale vleugel in de vakbeweging die politieke autonomie opeiste voor de christelijke arbeiders. Hij sprak op verschillende meetings in het Vlaamse land en wees daarbij op de grote belangen van de werklieden bij de V.B. Op 16 november 1919 werd hij tot Kamerlid voor Roeselare-Tielt verkozen op de katholieke lijst, als kandidaat van de christelijke werklieden.

In de Kamer stak De Greve zijn **flamingantisme** niet onder stoelen of banken en plaatste hij regelmatig zijn persoonlijke overtuiging boven de partijtucht. Hij stemde als enige katholiek met de Fronters tegen de tweede regering-Léon Delacroix omdat er geen Vlaamse regeringsverklaring was en legde naar aanleiding van de interpellatie-Hubin over de activistische propaganda (24 februari 1920), een radicale Vlaamse geloofsbelijdenis af in de Kamer. In november 1920 maakte hij in de **Katholieke Vlaamsche Kamergroep** een onderscheid tussen de frontgedachte, dit wil zeggen zelfbestuur en amnestie, die hij verdedigde, en de **Frontpartij**. In januari 1921 verklaarde hij zich voorstander van algemene amnestie tegen de andere leden van de groep in. De Greve die het zijn plicht achtte in de Kamer Nederlands te spreken, vroeg in maart 1921 dat ook de andere leden van de Vlaamsche Kamergroep bij voorkeur 'Vlaams' zouden spreken.

In 1922 bracht hij als voorzitter van het Christen Werkersverbond van West-Vlaanderen de **christelijke arbeidersbeweging** in het geweer voor **Arthur Mulier**, de gekozene van de christelijke werklieden in Kortrijk, die wegens zijn activistisch verleden in februari 1922 werd afgezet als provincieraadslid en bestendig afgevaardigde, en gearresteerd. De Greve organiseerde de massale betoging in Roeselare op 22 april 1922. Hij ontpopte zich ook als een antimilitarist. Hij onthield zich steeds bij de stemming over het legercontingent en over de begroting van landsverdediging. Hij onthield zich bij de vertrouwensstemming van de herschikte regering-Georges Theunis op 5 juli 1923 wegens zijn Vlaamsgezinde en antimilitaristische overtuiging. Op 11 juli 1923 vroeg hij bij ordemotie dat de Kamer de namiddagzitting zou uitstellen om enkelen van haar leden de gelegenheid te geven 's avonds op 11 juli-vieringen te gaan spreken. Hij stemde tegen het regeringsontwerp-Nolf (**Nolf-barak**) inzake de gedeeltelijke vernederlandsing van de Gentse universiteit (27 juli 1923). Hij behoorde tot de heterogene groep Kamerleden, die de regering-Theunis in februari 1924 ten val brachten. Hij onthield zich opnieuw bij de stemming over de regeringsverklaring van de herschikte regering-Theunis van maart

1924. In 1925 vroeg De Greve om persoonlijke redenen geen vernieuwing meer van zijn mandaat.

EMMANUEL GERARD